

νον (χαίρω πάρα πολύ 'εστείλα') Λευτεριάν σπούς Σιλβίου (τι βράσι το γράμμα σου!) Σχολαστικόν Φιλόσοφον (Έλαδα, ευχαριστώ.) Τσελλήν Κορφαίοπουλαν (Έλαδα, ευχαριστώ δι' όσα γράφεις σε αντισπάζονται) Ρεμβάδη Σελήνην (Έλαδα, ευχαριστώ) γράφε μου λοιπόν κάπου-κάπου) Γεωμανόπουλα (δχι μόνον Έλληνιστί πρέπει να γράφονται αι άπαντήσεις.) Τιάσκον (Έλαδα, ευχαριστώ, 'εστείλα') Ένδοξον Κάϊζερ (Έλαδα, ευχαριστώ) Χίονα του Μπιζιέρον (Έλαδα, ευχαριστώ) άκόμη δέν ε-τοιμάσθη) Α. Β. Σ. (Είμε ψευδώνυμον συγ-δρομητού μου εξ' Αθηνών) Μυρολήν (χαίρω που έγινες καλά κ' ευχαριστώ) Χ. Ι. Στανθ. (την Α. Περίοδον ή Διαπλάσι; ήτο μηνιαία και δεκαπενθήμερη;) Πνεύμα της Αντιλογίας (Έστείλα) Παμύλονος Διαβολάκη (Έστείλα) Άσμα της Άηδόνης, Ψαμνολόπουλο, Κόρητα του Λουξεμβούργου, Κόρην του Γιαλού κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς Έλαδα μετά την 1ην Νοεμβρίου, ήλπυνησώ εις τό προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΕΦΕΤΟΣ ΕΤΡΩΠΟΠΟΙΗΘΗ

Άπό τους έπτά τόμους Διαπλάσεως των έτών 1899—1905, των όποιων έκαστος τιμάται δραχμάς 7, οι έγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί διά τό 1917 καθώς και οι άνανεούντες την συνδρομήν των μέχρι της 1ης Δεκεμβρίου ε. έ. τό βραδύτερον δικαιούνται ναγοράσουν:

- Οί μόν τριμήνιοι συνδρομηταί 1 τόμον
- Οί δε έξαμήνιοι 2 τόμους
- Οί έννεαμήνιοι 3 "
- Και οι έτήσιοι 4 "

κατ' έκλογήν των, όποιους θέλουν, πλη-ρώοντες αυτούς μόνον πρός δραχμ. 4 έκαστον άδεδόν, και χρυσόδεδόν πρός δραχ. 7. Έπίσης από τους 10 τόμους των έτών 1906—1915, των όποιων έκαστος τιμάται δραχμάς 8, δικαιούνται ναγοράσουν οι άνω και ως άνω, (οί τριμήνιοι από ένα, οι έ-ξαμήνιοι από δύο, κτλ. πληρώοντες αυτούς μόνον πρός δραχμάς 4,50 έκαστον άδεδόν, και χρυσόδεδόν πρός δραχμάς 7,50.

Αι άνω τιμαί είνε διά τους παραλαμβά-νοντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οί παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομ-ικώς, πρέπει να προσθέτουν διά ταχυδρομ-ικά τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 οι έν τω Έσωτερικώ, και δρ. 1 οι έν τω Έξω-τερικώ.

Τά πρός τούτο διατιθέμενα αντίτυπα, είνε 50 εξ έκάστου τόμου, δηλ. τόμοι έν όλω 850, τους όποιους θ' άγοράσουν όσοι προλάβουν να έπωφεληθούν του Προνο-μίου, όχι μόνον έντός της προθεσμίας αλλά και πριν εξαντηθούν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 160ου Διαγωνισμού Δεξιότητων-Νοεμβρίου.

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 2' Ιανουαρίου.

637. Δεξιότητες

Θα μεγάλη και τρανή
Με στρατηγόν ενάθηκα
Κ' ένας φιλόσοφος γνωστός
Άρχαίος φανερώθηκε

Έστάλη υπό της Ένδοξου Κωνολεούνου.

638. Στοιχειώδεις

Όποι; είμαι αν μάφιση;
Χίλια πράγματα δηλώ
Άν με αποκεφαλίσης,
Ποίημα γίνομ' επικώ.

Έστάλη υπό του Ασπυνοκόρδου Λεωνίδα.

639. Τονόγραφος μετ' Αναγραμματισμού
Έλα μάτια έκαστό,
Να προσέχον την 'Γω.
Άν τον τόνο μου άλλόσης,
Σταματ' κάθε μου πράξη.
Κι' αν με αναγραμματίσης,
Σπείρω με για να θερίσης.
Έστάλη υπό του Ψάλλοντος Ρώμου

640. Αίνιγμα

Δέντρον κοινότατον τό θηλυκόν μου,
Έργον θεάρεστον τό ουδέτερον μου.
Έστάλη υπό της Φιλελευθέρας Έλληνίδος

641. Έσχαρά.

Νάντικατασούν οι άστε-
ρισκοί διά γραμμάτων ού-
τως, ώστε νάνχηγώσκειται:
δριζοντίως άνω, χώρα της
Έλλάδος, κάτω Δημοκρα-
τία της Άμερικης; με διώ-
νυμον πρωτεύουσαν' καθέ-
τω; δεξιά και άριστερά,
Κράτη της; Εύρώπης, και έν
τώ μέσω ήτος του Αιγαίου.

Έστάλη από την Φιλελευθέραν Κερκυραίαν

642. Έπιγραφή.

Ν Α Γ
Ε Ν Α
Δ Η Μ

Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.
Έστάλη υπό του Ζλάτ

643. Διπλή Άκουστική

Τά μεν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων αποτελούν μίαν των Μουσών, τά δε δεύ-
τερα γράμματα ένα των Κενταύρων:

- 1, Πόλις της Μ. Άσίας, 2, Όρος της έλ-
ληνικής Χερσονήσου, 3, Άρχαίος Άθηναίος
Στρατηγός, 4, Όπλον των Άρχαίων, 5, Άρ-
χαίον επίνυιον της Ρώμης.

Έστάλη υπό του Τιάσκου

644. Φωνηεντόλιτον

Μλν - δ - κμψ - πλθ - τυ - κδ
Έστάλη υπό της Μαριέτας Έσας, Σβορώνου

645. Γρίφος

θε	οε	οε	οε	οε	οε
θε	ομλν	οε	οε	οε	οε
θε	οε	οε	οε	οε	οε
θε	οε	οε	οε	οε	οε

Έστάλη υπό της Χρυσής Άκτινος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων των φύλλων 36 και 37

455. Πρόσκοπος (πρός, κόπος.)—456. Κίνα-
Σινά.—457. Άέρος - θέρος.—458. Ό Αιχλι-
νης, ή αλαχώνη.

459. Λ Ε Π Ι Δ Ο Σ 460. ΜΑΣΣΑ-
Ρ Υ ΔΙΑ (Άμάλια,
Σ Α Μ Ο Υ Η Λ Σαλαμίς, Λαμία,
Ν Η Λ Ο 'Ιμαλάι.)—461
Ο Σ Μ Ι Ν —463. Ι. Μήπα-
Ο Ο σι πίστευε. 2. Μή
Σ Σ κκοίς ύβλιε. 3.

Μή δεις επί τό αυτό.—464—468. Διά του Κ:
Άμμων, Κως, Κάσος, όκτώ, άλλη.—469.
ΑΜΒΡΟΣΙΑ—ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΑΓΓυπτος, Μυ-
Ελός, Βόρνεος, ΡωΜη, Όρ Ασιας, ΣίΝα,
Τρις, ΑΥΑς.)—470. Άρχή σαφώς φόβος Κυ-
ριου.—471. Ό διδάσκων δις διδάσκειται.
(όδοι-δ' άσπόν-δεις διδάσκειται.)

472. Ρυζίκιον (ροιά, κών.) — 473. Αγιτον
(αι, Γη, ύν.)—474. Ρώμη-θρόμη, 475. Πάλη-
γαλή.

476. Α Σ Α Σ
Ρ Ο Σ Ο Ρ Ο
Α Υ Ε Τ Υ Ρ Η Ν Η Σ Ο Λ Ε Η Γ Α
Σ Α Τ Ο Σ Ο Σ Ω Ν Σ

477. Τόνα χέρι νίβει τό άλλο, και τά δυό

τό πρόσωπο. (Ή άνάγνωσις κατά στήλας, δε-
ξιόθεν, εκ των άνω και εκ των κάτω ένλλάξ.)
—478. 10:5+2X4—16=0.—479. ΔΥΣΑΝ-
ΔΡΟΣ (Αυσίας, ΤΥρος, Τί Σαζανός, Ραδά-
μανθς; 'ΗσιόΝη, ΗοσειΔών, ΠλούταΡχος, Αύ-
γουστΟς, ΣάπρειοΣ.)—480. Άδουλος; ό νούς,
διπλός; ό κόπος.—481. Τό δις εξαμαρτείν ούκ
άνδρός σοφού. (Τό δις-έξ αμαρ-τι νού κν δρ"—
ως σοφού.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ή λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στιγμών
λεπτά 10, δια δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5
μόνον με πα χ έ α στοιχεία τό διπλάσιον, και
με κ ε φ α λ α ι α στοιχεία τό τριπλάσιον. Έλάχι-
στος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι όλιγώτεροι των 15 πλη-
ρόνονται ως να ήσαν 15 Ό χ ο ρ ι σ τ ό ς σ τ ι -
χ ο ς, όστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή
παχέα ή άπλά στοιχεία των 8 στιγμών, ύπολογί-
ζεται ως εξ λέξεις άπλά.—Αι μη συνδυόμενα
υπό του άνωτιμου άγγελίου δέν δημοσιεύονται.

ΙΣ'—185

Συνάδελφοι, επιθυμών ανταλλαγην Μ. Μυ-
στικων και συναφιν φιλιών. Έκτελώ πα-
ραγγέλιας, δέχομαι καταστατικά. Άποινανθή-
τε: "Ηρωα Βελισσαρίου, Δημησιάναν.
Άπάντησις άσφαλής.

ΙΣ'—186

Φιλελεύθεροι, ψηφίσατε την
ΔΟΣΑ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

ΙΣ'—187

Πανίσχυρος Φιλελεύθερος Συμμαχία
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ
ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Ζήτω ο Πανίσχυρος Σύνδυασμός!

ΙΣ'—188

Άλληλογραφώ με άπασάπαντας τους παραθερί-
σαντας 'Ιθάκην. Ίδιαιτέρως προτείνω αλ-
λληλογραφην εις παραθερίσαντας Στανυρόν.
Θεοδωράκης Κουβαράς, Στανυρός ('Ιθάκης).

ΙΣ'—189

Παρακαλούνται όσοι μεύ όφείλουν τετράδια Μ.
Μυστικων να τά άποστείλουν τό ταχύτερον.
Πρόσφυς

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίων
έληφθησαν από 2 — 8 Νοεμβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Α. Θησαύς, Ι. Χονδρογιάννης,
Άσπασία Α. Ψυλακινού, Άλ. Γ. Τσάτσος, Ν. Γ.
Πόθος, Γ. Χατζηκανανίτης, Γ. Παλέρος, Β. Δ.
Ντούλας, Κ. Καρανίνας, Εύαγγελία Δαβη, Θ. Γ.
Γιαννουλόπουλος, 'Ηλ. Χ. Βατόπουλος, 'Ιωάν-
να Θ. Μπάρα, Α. Σλήμαν, Μαρία Α. Σκοπε-
λίτου, Γεωργανόπουλος, Ε. Χάρτιαν, Έμμα Χάρ-
τιαν, Εφείτα Μάκουμαν, Άννα Ντέρεσι, 'Ιου-
λία Σάλλουαν, Μ. Ι. Σακάρης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Λευί, 'Ιούδας Ν. Λέβης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Κατετανάκης, Τσεράνης, Ν.
Α. Κορόμπελας,
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Γ. Δεσούλας. Λιζέτα Γ. Δε-
σούλα.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφής Βασιλέυς.
ΔΑΥΡΕΙΟΥ: Γ. Δ. Κερωνιές, Άσμηνα Δ.
Κερωνιές, Κατίνα Α. Γκίνη, Άννα Μανωλιώδου.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Μηνάς Γ. Κοροπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Τεφ. Οικονόμου, Α.Π. Νικολόπου-
λος, ΚΑΛ. Β. Μπίρομα, Βαρ. Β. Ντροκοπούλου.
ΠΕΡΙΠΛΩΣ: Θ. Ι. Πολίτης, Ζιζανάκι, Στ. Π.
Παπαός, Α. Κοντολέων, Γ. Ε. Παπλής, Ν. Σ.
Μαλαγαδάς.
ΠΥΡΓΟΥ: Δημ. Ι. Τριαντόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Άθηνά Σ. Άλεξάνδρου, Θεοδώρα
Π. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατωμαντή, Π. Σάββας,
Μόσ. Δ. Δαπόντε, Ρένα Μ. Βοναζούνα, Άναίς
Χ. Βιτάλη, Καλ. Χατζηλία (δις) Θετίς Χατζηλία,
Α. Α. Κόης, Βιεγ. Ε. Διακάνη, Μαγ. Ι. Θεοδο-
ρακόπου.

ΧΙΟΥ: Χρ. Ν. Παχρός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

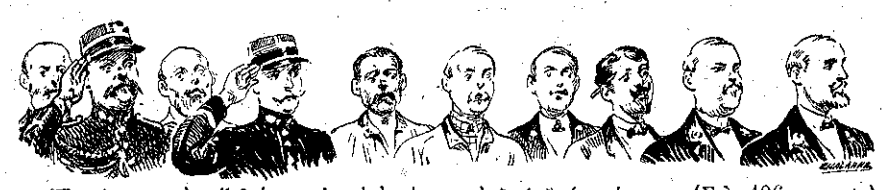
Όλων των άνωτέρω τά όνόματα επέθεσαν εις
την Κληρονομία και έληφθησαν οι έξής δύο:
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΑΒΗ έν Άθήναις και ΡΕΝΑ
ΜΑΡ. ΒΟΝΑΖΟΥΝΤΑ έν Σύρω αι όσοιαι έν-
νογράφησαν διά τρεις μήνας από 1 Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Έπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόραν ήμων όηρησίας και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταγτινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Έσωτερικου δρ. 8.—</p> <p>Έξωτερικου φε. 20. 10.—</p> <p>Έτήσιος 4,50</p> <p>Έξαμήνιος 5,50</p> <p>Τριμήνιος 3.—</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Έν Άθήναις, 19 Νοεμβρίου 1916</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. Λ. 10. Έξωτερ. Λ. 25</p> <p>Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Όδός Εδμηπίδου άρ. 38, παρά τό Βαρβάκειον</p> <p>Έτος 38ον.—Άριθ. 51</p>
---	--	---

Έπεριμέναν στο πεζοδρόμιο, ως να έπρόκειτο να δεχθούν ήγεμόνζ...» (Σελ. 406, στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Ευτύχιε!... αδελφέ μου!...

Ό Βραζιλιανός προσπαθεί να παρηγορήση την άγαπημένη του, άλλ' έκείνο που είδαν δέν ήταν τίποτα, μπροστά στο άλλο που έμελλε να ιδούν..

Οι ναύτες κατάφεραν να φαρέσουν τό λυγαρένιο καλάθι. Τό τραβούν με γά-τζους, τό φέρνουν κοντά τους και, από την ανοικτή πορτούλα, καταρθώνουν να βγάλουν δύο από τους επιβάτες που είχαν μπή μέσα.

—Λείπει ένας! φωνάζουν' γιατί' ή-ταν τρεις.

Πού είνε ο τρίτος;

Οί ναύτες κυττάζουν γύρω τους και, σε άπόστασι λίγων μέτρων, διακρί-νουν έναν άνθρωπο που κολυμπά και αγωνίζεται να πιασθή από τή βάρκα.

Ό Έρρίκος κι' ο Άλβαράδο άναγνωρίζουν ες αυτόν τον άνθρωπο τον Άγκλας και παρακολουθούν μ' ενδιαφέρον τά κινήματά του, καθώς και όλοι οι επιβάτες, σκυμμένοι από τά κάγκελα των διαφόρων καταστρωμάτων της Λου-τετίας.

Ό κολυμιστής δέν απέχει τώρα από τή βάρκα παρά λίγες όργυιές. Οί ναύ-τες του πετούν σχοινιά για να πια-σθή. Άλλοι προσπαθούν να τον γαν-τζώσουν από τά ρούχα και να τον τραβή-ξουν. Έξαρνα, μεταξύ του ανθρώπου και της βάρκας, βλέπουν με φρίκη τό νερό να ταραζείται κ' ένα μεγάλο μαύρο φτερό να περνά.

Καρχαρίας!.. Καρχαρίας!.. φω-νάζουν έκαστο φωνές συγχρόνως.

Είνε, πραγματικώς, ένας καρχαρίας. Διευθύνεται προς τον Άγκλας, που ά-πλώνει τώρα τό χέρι του στην κουραστή της βάρκας. Λίγο άκόμη και σώζεται...

Άλλά τό σκυλόψαρο βυθίζεται και μ' ένα κύπημα της ούρας, χωρίζει τον άν-θρωπο από τή βάρκα.

Έκείνος πλέει μιά στιγμή επάνω στ' άφρισμένα κύματα σαν βουλωμα από φελό' έπειτα βλέπουν τον καρχαρία ν' αναποδογυρίζεται από κάτω του, κ' ή ύ-πόλευκη άστραπή της στοματάρας του με την τριπλή όδοντοστοιχία φαίνεται μέσα στο νερό, που βάζεται άμέσως με μιά μεγάλη κηλίδα αίματος.

Ό Άγκλας δέν ύπάρχει πιά. Τον έφαγε ο καρχαρίας!

Ένώ ο Έρρίκος όρμούσε μέσα στο πλθος των επι-βατών, για να ιδή από κοντά τό φο-βερό δράμα, άκου-σε δύο ύπηρέτες του πλοίου, που συνομιλούσαν.

—Να πάρη ο διάβολος! έλεγε ο ένας με ξενική προσφορά' δέν έκά-ναμε τίποτα που λιμάραμε την ά-λυσίδα του καλα-θισού: ο άνθρωπος, που ραγώθηκε από τον καρχαρία, δέν ήταν επιβάτης της Λουτετίας.

—Κοίμα! ά-ποκρήθηκε ο άλλ-

λος' δέν έχουμε τύχη!(*) Πάσι κι' αυτό!

Ότε ο τρομερός θάνατος του κα-κούργου είχε προκληθή από τους συνε-νόχους του. Με την έλπίδα να πνιγούν μερικοί επιβάτες της Λουτετίας και να δυσφημισθή τό βαπόρι, αυτοί είχαν λιμάρη την άλυσίδα του «καλαθισού».

Ήταν έν' από τά πολλά τους μπα-κοτάζ, που ο μακαρίτης τά είχε χα-ρακτηρίσει για παιδιάτικα.—τό τελευ-ταίο τους βέβαια, γιατί ο Έρρίκος, που άκουσε κατά τύχη τή συνομιλία, δέν παρέλειψε να τους καταγγείλη στον πλοίαρχο. Έτσι οι συνωμότες επίασθη-καν κ' ή Λουτετία εξακολούθησε τό ταξείδι της, χωρίς άλλο δυστύχημα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έξη μήνες ύπτερ' από τά περιστα-τικά που διηγηθήκαμε, ο γέρω Σωμά ήταν βγαλμένος από τή φυλακή. Η δίκη του είχε άναθεωρηθή, δυνάμει των γραπτών άποδείξεων, που έφεραν ο Έρ-ρίκος από την Βραζιλία.

Άπό τά δοκουμένα αυτά, έκείνο που έκαμε τή μεγαλύτερη έντύπωση, και

(*) Ίδ' είκόνα προηγ. φύλλου, σελ: 397.

Άπό τον μικρό ήθοποιό είχαν πάρη συνεντεύξεις και φωτογραφίες...» (Σελ. 406, στ. α')

στη δικαιοσύνη και στο κοινόν, ήταν το τσέκ του ενός εκατομμυρίου, που είχαν αποσπάσει από τον κακούργο ο Άλβα-ράδο, στη καμπίνα της Λοστερίας.

Ο ίδιος ο Έρρίκος, μόλις έφθασε στο Παρίσι, το πήγε στον Διευθυντή της Πιστωτικής Τραπεζής. (*)

Φαντάζεσθε βέβαια τη γλυκειά συγκίνηση, την υπέρφανε χαρά που αιθάνθηκε ο μικρός μας φίλος, όταν άρισε στο τραπέζι του πρώην προϊσταμένου του εκείνο το παληό χαρτο, που για να το αποκτήσει, τράβηξε τόσα και τόσα!

Ο Διευθυντής της Τραπεζής, βλέπων ένα παιδί να του παρουσιάζει με τόση απόφαση, με τόση άταραξία, ένα τέτοιο σημαντικό τσέκ, στην αρχή τάχασε κ' έπειτα έδειξε τη μεγαλύτερη δυσπιστία. Με κανένα τρόπο δεν έννοουσε να πιστέψει, ότι το χαρτί εκείνο ήτο αληθινό, ότι αντιπροσώπευε πραγματικώς ένα δλοκλήρο εκατομμύριο.

Αμέσως πήγε στο τηλεφώνον κ' έτηλεφώνησε στην Τράπεζα των Βρυξελλών, για να μάθουν αν το εκατομμύριο που είχε κλέψει ο Άγκλας, εύρισκετο ακόμη καταθεμένο 'ς αυτή.

Ο Έρρίκος έπέρασε αρκετές στιγμές αγωνίας. Ευτυχώς ή απάντησις δεν άρχισε και ήταν καταφατική.

Ναι, για μια φορά στη ζωή του, ο Άγκλας δεν είχε πη φέμματα: τα χρήματα υπήρχαν στην Τράπεζα και με το παληό χαρτο εκείνο, ο μικρός Σομώ πραγματικώς είχε άφιση επάνω στο τραπέζι του κ. Διευθυντού ένα αληθινό εκατομμύριο.

Η έξοδος του ήρώος μας από το γραφείο εκείνο υπήρξε θριαμβευτική.

Όλο το προσωπικό της Τραπεζής, που έν τω μεταξύ είχε μάθει την εκπληκτική ιστορία, έτρεξε απ' όλα τα μέρη, για να συγχαρή τον πρώην γκρο ύμ, που αν και τόσο μικρός, μπόρεσε να υπερκαπισθή με τόση επιτυχία την τιμή του πατέρα του. Κι' ο Έρρίκος έσφιξε όλα εκείνα τα χέρια, που του έτεινοντο με συμπάθεια και συγκίνηση.

Το βράδυ, όλες ή παρισινές έφημερίδες έδημοσίευαν τα περιεργα, τα σχεδόν άπιστευτα συμβάντα. Από τον μικρό ήθοποιό είχαν πάρη συνεντεύξεις και φωτογραφίες σε όλες τις δυνατές πόσεις. Με το τσέκ του εκατομμυρίου ο Έρρίκος Σομώ, ο επιλεγόμενος μικρός Δαλλινύ, έγινε όνομαστός, ένδοξος, από τη μιά μέρα στην άλλη!

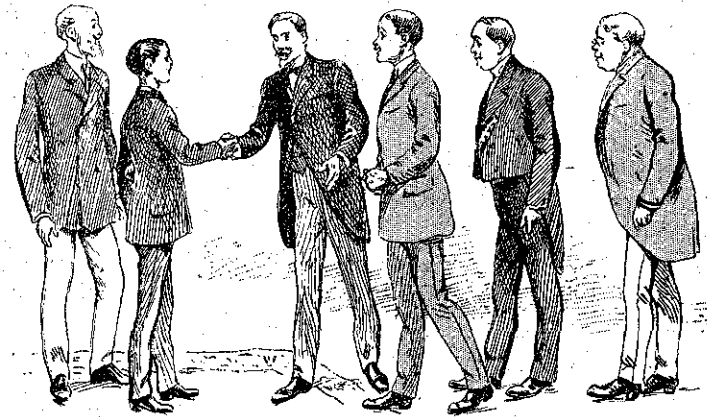
Του έπρότειναν σημαντικά ποσά για να γράψη 'ς έφημερίδες την ιστορία των ρομαντικών περιπέτειών του στη Βρα-

(*) Τόσ' εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 398.

ζιλία ή για να ποζάρη στον Κινηματογράφο και να παρασταθούν σε ταινία τα επεισόδια της ζωής του.

Άλλά ο Έρρίκος ήταν ήθοποιός και μόνον ήθοποιός. Γι' αυτό άπέριψε φρόνιμα όλες αυτές της προτάσεις και δεν έδέχτηκε παρά να μπή σ' ένα μεγάλο κεντρικό θέατρο, που του εξασφάλιζε δώδεκα χιλιάδες φράγκα τον χρόνο, με συμβόλαια για πέντε χρόνια. Αυτό ήταν κάτι σοβαρό και σταθερό. Είχε πια μια θέσι κ' ένα μέλλον.

Ο καλός Καντινιώ, ο δάσκαλός του, του συμβούλευσε τη φρόνιμη αυτή απόφασι και φυσικά ο πιστός μαθητής ακολούθησε τη συμβουλή χωρίς καμιά δυσκολία. Άλλά και ο Καντινιώ είχε το μέρος του στη ρεκλάμα, από τη φανταστική ιστορία του Έρρίκου Δαλλινύ. Όλος ο θεατρικός κόσμος πέρασε από τη σχολή του για να μάθει τα καθέκαστα και μ' αυτή την ευκαιρία, ο γέρω-

«Όλο το προσωπικό της Τραπεζής...» (Σελ. 406, στ. 3α.)

ήθοποιός έστρατολόγησε ένα σωρό καινούργιους μαθητάς. Γιατί ο κόσμος είχε σχηματίσει την ιδέα, ότι δεν τους έδιδασκε μόνο την τέχνη του θεάτρου, αλλά και την τέχνη της ζωής. Μήπως με της συμβουλές του και της οδηγίες του, ο Έρρίκος Σομώ δεν είχε ανακαλύψη το έγκλημα του Άγκλας και δεν τον είχε αναγκάσει να φύγη στην Άμερική, όπου ο μικρός εξακολούθησε το κληρονομήσι;

Απ' όλα έγραψαν ή έφημερίδες, ή κοινή γνώμη συγκινήθηκε ζωηρά. Γι' αυτό κ' ή δικαιοσύνη, που σε άλλες περιστάσεις πηγαίνει σαν τη χελώνα, κουνήθηκε κάπως, για να επανορθώση γρήγορα το λάθος που είχε κάμη και λίγες εβδομάδες, ύστερ από την επιστροφή του Έρρίκου, έγινε και ή αναθεώρησις της δίκης Σομώ.

Δέν μας μένει τώρα παρά να κάμωμε τους αναγνώστας μας να παρευρεθούν σε μιά συγκινητική έορτή, όπου θα βρούμε μαζεμένα τα κυριώτερα πρόσωπα της ιστορίας μας.

Την ημέραν εκείνη, —μιά ψυχρή ή-

μέρα του Γενάρη, —ή συνοικία της Ασνιέρης, προς το μέρος του σιδηροδρομικού σταθμού, κοντά στην Κουρμπού, ήταν άναστατωμένη. Όλες ή γυναίκες ήταν στα παράθυρα. Στους δρόμους, αν και ήταν καθημερινή, έγύριζαν άνθρωποι με κυριακάτικα. Θλ έλεγε κανείς ότι ήταν καμμία έθνική έορτή ή ότι έπρόκειτο να γίνουν τίποτε άποκαλυπτήρια.

Άλλά δεν έπρόκειτο παρά για μιά συγκινητική εκδήλωσι συμπάθειας, που μ' αυτήν οι αγαθοί κάτοικοι της Ασνιέρης ήθελαν να παρηγορήσουν το άτυχο θύμα μιάς δικαστικής πλάνης και να συγχαρούν ένα παιδί για την έξυπνάδα του, το θάρρος του και την επιμονή του.

Ήταν ή ημέρα, που ο ταμίας Σομώ θα έβγαине δικαιωμένος, άποκαταστημένος, με την τιμή του και τόνόμα του άκηλίδιατα, από τη φυλακή του Μελουίν και θα γύριζε στους κόλπους της οικογενείας του, στο σπίτι του προαστίου.

Οι κάτοικοι της Ασνιέρης, που έμσθαν από της έφημερίδες όλα τα συμβάντα, θέλησαν να κομουν θριαμβευτική την επιστροφή αυτή του άθώου φυλακισμένου. Και ή εκδήλωσις των οργανώθηκε αυθόρμητη, χωρίς κομιτάτο, χωρίς επιτροπή, χωρίς διεύθυνσι, χωρίς «πολιτευόμενο», με την βοήθεια μόνο της μεγάλης και πανίσχυρης εκείνης δυνάμεως, που λέγεται Κοινή Γνώμη.

Στην άποβάθρα του σταθμού, όπου θα έφθανε σε λίγο το τραϊνό από το Παρίσι με τον ταμιά Σομώ ήταν μαζεμένο ένα πλήθος σιωπηλ, σκεπτικό, συγκινημένο, συμπαθητικώτατο.

Στής ένδεκα φάνηκε το τραϊνο από μακριά και σε λίγο να φραϊνά του έτριξαν για να το σταματήσουν.

Οι δύο σταθμάρχες, οι οδηγοί, οι υπάλληλοι κι' οι υπηρέτες του σταθμού, έλο το ελεύθερο προσωπικό, έπεριμεναν στο πεζοδρόμιο, με τα κασκέτα στα χέρια, ως να έπρόκειτο να δεχθούν κανένα ήγεμόνα.

Από ένα βαγόνι της δευτέρας θέσεως, είδαν τότε να βγαίνουν πρώτα ο Καντινιώ και ο Έρρίκος, που είχε πάη να πάρη τον πατέρα του από τη φυλακή του Μελουίν και τον έφερε τώρα φαντάζεσθε πια με πόση συγκίνηση!

Με μιά ωραία κίνησι, ο γέρω ήθοποιός, που μπροστά στα βλέμματα τόσο κόσμου δεν έννοιε να μνή παίζη το «ρόλο» του, τείνει το χέρι του, για να

βοηθήσει τον παληό του φίλο να καταβή από το βαγόνι, και ο Σομώ παρουσιάζεται.

Είνε κυρτός, άσπριτμένος, γερατμένος είκοσι χρόνια.

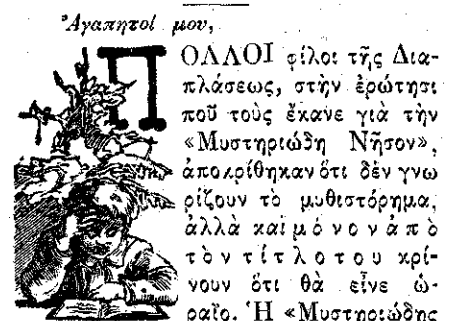
Ο Καντινιώ όμως σηκώνει εύγενικά το καπέλλο του, με την ίδια κίνησι που έκανε και στο θέατρο, όταν έπαιζε τον Άρτανιάν, τη στιγμή που νικούσε τον καρδινάλιο Μαζαρίνο, και άμέσως, ως να έπεριμενε αυτό το σύνθημα, το πλήθος εκείνο, το σιωπηλό ως τώρα, ξεσπά τ' χειροκροτήματα κ' έπευσήμεις άτελείωτες, που κάνουν νάντηχνούν οι ύαλοτκέπατοι θύλοι του σταθμού. Χέρια ύψώνονται, καπέλλα κινούνται, παλάμες κροτούν, στόμακτα ζητωκραυγάζουν, ένω ο ταμίας, στηριγμένος στον ώμο του Έρρίκου, στέκεται μιά στιγμή σατυπημένος και κυττάζει με συγκίνηση το πλήθος που τον υποδέχεται με τέτοιο ένθουσιασμό.

Άλλά ή έπευσήμεις, τ' άμπράθο και τ' άζήτω, δεν είνε όλα δικά του. Το θύμα της δικαστικής πλάνης τα μοιράζεται με τον μικρό άλλ' άξιο ένδικητή.

— Ζήτω ο Σομώ!.. Ζήτω ο Δαλλινύ!..

Το θεατρικό όνομα του μικρού μας ήρώος είχε γίνη τώρα περίφημο. (Έπεται το τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

Αγαπητοί μου, ΟΛΛΟΙ φίλοι της Διαπλάσεως, στην έρώτησι που τους έκανε για την «Μυστηριώδη Νήσον», άποκρίθηκα ότι δεν γνωρίζουν το μυθιστόρημα, αλλά και μ' ο ν' ά π' ο ν' τί τ' ο τ' ο υ κ' ρί νου ν' ότι θα είνε ωραίο. Η «Μυστηριώδης Νήσος»! πόσα πράγματα, αλήθεια, δεν φέρνει σε μιά ζωηρή, νεανική φαντασία! Και για να είνε «μυστηριώδης» μιά νήσος, θα είνε φυσικά άγνωστη, άσημείωτη στο χάρτη, χαμένη στής έρημιές κανενός ωκεανού, έρημη κ' ή ίδια, άκατοίκητη από ανθρώπους, με τ' άζω της μόνο και με τ' άφτά της, άνώνομη, άνεξερσύνητη... Τέτοια πραγματικώς είνε ή παράξενη νήσος, όπου διαδραματίζεται ή εκπληκτική μυθιστορία του Ίουλιού Βέρν. Στο τέλος μάλιστα χάνεται, θυθίζεται, καταποντίζεται. Μόλις προφάνουν να σωθούν οι ναυαγοί του άέρος, που είχαν πέση άπάνω της. Ύπ' ήρξε, αλλά δεν υπάρχει πια...

Ήμουν παιδί, μαθητής του Σχολαρχείου, όταν πρωτοδιάβασα αυτό το μυ-

θιστόρημα, στην παληά εκείνη έκδοσι της Σύμυνης. Κάποιος συμμαθητής μου είχε την καλωσύνη να μου δαείσση το χοντρό σά λεξικό, το πολυδιαβασμένο, το ξεφυλλισμένο και χαλασμένο βιβλίο. Και θυμούμαι ακόμη με πόση γλύκα το διάβασα, το ρούφηξα έλο σε δυό τρεις ημέρες, και τ' έφούρα μ' έπιανε, τάν έβλεπα να λείπη έδω κ' εκεί κανένο φύλλο ή κανένα κομμάτι...

Τι δυνατή έντύπωσι μάρισε, πόσο βαθεία χαράχθηκν στην ψυχή μου οι ήρωές του, ή περιπέτειες και τ' άκατορθώματά τους! Διό βιβλίο μου έκαμαν τη μεγαλύτερη έντύπωσι εκείνον τον καιρό: Η «Μυστηριώδης Νήσος» του Βέρν και ο «Ροβινσών Κροσσός» του Δανιήλ Φόε, ο πασίγνωστος. Άλλά και τ' ά δυό αυτά βιβλία είνε άπάνω-κάτω το ίδιο πράγμα. Ο ήρωας της «Μυστηριώδους Νήσου», οι ναυαγοί του άεροστάτου, δεν είνε παρά τόσοι Ροβινσώνες, που πέφτουν 'ς ένα έρημονήσι, που άπομονώνονται από τον επίλοιπο κόσμο και είνε ύποχρεωμένοι να ζήσουν εκεί της ίδιες τους δυνάμεις. Ο Ίουλιός Βέρν έδιάβασε τον «Ροβινσώνα Κροσσόν» για να γράψη σ' άχνάρια του την «Μυστηριώδη Νήσον». Από τον άθάνατο ήρωα του Φόε κατάχονται οι δικόι του.

Άλλά μ' έλη την ομοιότητα που έχουν τ' ά δυό μυθιστορήματα, —και στο σύνολο και σε λεπτομέρειες ακόμη,— ή μεταξύ τους διαφορά είνε μεγάλη, άπεραντη. Μπορούμε να πούμε, ότι ή «Μυστηριώδης Νήσος» είνε ο «Ροβινσών» προχωρημένος, προοδευμένος, τελειοποιημένος ένας «Ροβινσών», άς πούμε έτσι, έπιστημικός. Γιατί αυτό ισά-ίτα θέλησε να μ' άδειξη ο Βέρν: τι μπορούν να κατορθώσουν 'ς ένα έρημονήσι μερικοί Ροβινσώνες με τη βοήθεια, με τ' άπλα της επιστήμης. Ο Ροβινσών Κροσσός, ένας κοινός άνθρωπος, με της στοιχειώδεις γνώσεις του καιρού του, καταφέρνει κ' αυτός να ζήση στην έρημιά του, να έχη τ' άτέγη του, το φαγητό του, την ένδυμασία του, ακόμη και μερικά κ' ό μ' ο δ' α, που δεν τ' ά είχε βέβαια ο πρωτόγονος άνθρωπος. Παραδείγματος χάρι, κατασκευάζει μιά όμπρέλλα. Άλλά τίποτ' άλλο. Ως εκεί φθάνει ή βιοτεχνία του. Ένώ οι ναυαγοί της «Μυστηριώδους Νήσου», σπάνιοι άνθρωποι, σοφοί, ώπλισμένοι με όλες της γνώσεις του καιρού τών, τι δεν κατορθώσαν στην άγρια έρημιά! Είνε, —αλήθεια,— περισσότεροι αυτοί και διαθέτουν περισσότερα μέσα από τον φτωχό κ' όλομόναχο Ροβινσώνα. Άλλά χωρίς την Επιστήμη, κ' αυτοί δεν θάκταναν τίποτα σπουδαίο ένφ, για να είνε επιστήμονες, κάνουν θύματα. Ο,τι τους χρειάζεται για να ζούν άνετα, σε λίγο το έχουν. Άκόμη

και σπύρα, ακόμη και τηλεγραφοί! Η γωνία τους, στο έρημονήσι, γίνεται πια μιά γωνία κόσμου πολιτισμένου. Και ο Βέρν, με τη θελκτική ιστορία των ναυαγών του, —του Κύρου Σμιθ, του Γεδεών Σπίλετ και των γενναίων συντρόφων τών,— μ' άς διηγείται αυτή την ιστορία του πολιτισμού και μ' άς δείχνει

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ [Όπως ήτο την εποχήν που έγραψε την «Μυστηριώδη Νήσον».]

αυτή την Ανθρωπότητα που έδάμασε σιγά σιγά τη φύσι, 'ς ένα άδιάκοπο άγώνα, κ' έφθασε στο σημείο όπου βρίσκεται σήμερα, ή καλλίτητο, όπου βρίσκονταν την εποχή που γράφηκε το βιβλίο.

Μου φαίνεται, ότι τίποτα δεν υπάρχει πιδ ένδιαφέρο, για νέους μάλιστα αναγνώστες, πιδ διδακτικό και πιδ διασκεδαστικό, απ' αυτή την ιστορία κ' απ' αυτό τον άγώνα. Έστρελλώνονται τα παιδιά να βλέπουν τον άνθρωπο όλομόναχο, άβοήθητο, στην άγρια έρημιά, να πολεμά με τη φύσι και να τ' ά νικά. Γι' αυτό ο «Ροβινσών Κροσσός» είχε μιά κολλοσιαία επιτυχία 'ς έλο τον κόσμο και κατήντησε νάνταγωνίζεται στη διάδοσι με αυτή την Άγία Γραφή. Για τον ίδιο λόγο ή «Μυστηριώδης Νήσος» θεωρήθηκε από τ' άωριώτερα βιβλία του κοσμαγάπητου Βέρν, και μεταφράσθηκε 'ς όλες της γλώσσες, και διαβάστηκε από εκατομμύρια παιδιών, που μεγάλωσαν και την θυμούνται ακόμη, σαν έμένα...

Η Διαπλάσις, αληθινά, δεν μπορούσε να σ' άς προσφέρει θερμότερο κ' ώφελιμότερο άνάγνωσμα. Όσα μυθιστορήματα του Βέρν ή άλλων κ' αν έδιάβαστε ως τώρα, θ' ά ιδήτε και θ' άμολογήσετε, μετά την άνάγνωσι της «Μυστηριώδους Νήσου», ότι έπρεπε να τ' ά γνωρίσετε κ' αυτή. Είνε μιά γνωριμία, που θ' άς κάνη έντύπωσι. Σ' άς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

Κατόπιν τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὸ Μόντε-Κάρλο, εἶχε γίνῃ μία ναυτικὴ ἀνάκρισις, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰνακαλυφθῇ τὸ δρόμον εἶχε πάρῃ ἡ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος Βόριδος. Ἡ ἀνάκρισις αὐτὴ εἶχεν ἐξακριβώσῃ τῶν ὄντων, ἐκ τῶν καταθέσεων διαφόρων πλοιαρχῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχαν συναντήσῃ, ὅτι ἡ θαλαμηγὸς τοῦ ἀρπαγῶς διηυθύνθη πρὸς τὰς νοτίους ἀκτὰς τῆς Κορσικῆς.

Ὁ γέρον Ἰβάν ἐπωφελέθη ἐκ τοῦ

«Ναδίτσα μου! ἐφώναξεν ὁ πρίγκηψ...» (Σελ. 409, στ. α΄.)

ὅτι οἱ ἰατροὶ εἶχαν διατάξῃ νέν ταξείδιον ἀναφυγῆς διὰ τὸν πρίγκηπα Σέργιον καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν διευθύνῃ πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰνακαλύψῃ εἰς κανένα μικρὸν λιμένα τὴν μυστηριώδη θαλαμηγόν.

Ἡ ἐλπίς δὲν ἦτο κατ' ὅσον βάσιμος, τὸ σχέδιον ὅμως τοῦ Ἰβάν εἶχεν ἄλλο, πολὺ καλλίτερον ἀποτέλεσμα: ὄχι μόνον ἀνευρέθησαν δι' αὐτοῦ τὰ δύο παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ ἐσώθησαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

— Ἰβάν! ἐφώναξαν ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, μόλις ἀνεγνώρισαν τὸν καλὸν ἐπιστάτην.

Αὐτὸς ἀνοίξε τὰς ἀγκάλας του καὶ τοὺς ἐσφιξε καὶ τοὺς δύο ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸσον δυνατὰ, ὥστε ὀλίγον ἐλειψε νὰ τοὺς πνίξῃ.

— ὦ, τὰ χρυσὰ μου τὰ παιδιὰ! τοὺς ἔλεγε ὦ, τὰ καλά μου παιδάκια!... Τί εὐτυχία νὰ τὰ ξαναβρῶ καὶ τὰ δύο! Τί μεγάλη εὐτυχία!...

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ εἰπῇ περισσότερα, διότι ἡ συγκίνησις του, πολὺ μεγάλη, τὸν ἐπνιγε καὶ χονδρὰ, ἀλλὰ ἀπείρως γλυκὰ

δάκρυα, ἔρρεον κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν του.

Τὸ θέαμα τοῦ γέροντος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὰ ὡς ἕκ θαύματος ἀνευρεθέντα παιδιὰ, ἦτο τὸσφ συγκινητικόν, ὥστε καὶ οἱ ναῦται, κατασυγκεινημένοι, ἀπεσύρθησαν ἐκ πεδασμοῦ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἕνας ναύτης, ἀπεσταλμένος τοῦ πλοίαρχου, ἐπλησίασε τὸν Ἰβάν καὶ τὸν ἠρώτησε τί ὄφειλε νὰ κάμῃ: νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ὡς νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε, ἢ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα, διὰ νὰποδιβαθῇ ὁ Τώνης;

Ὁ Ἰβάν ἐτκήθη καὶ ἀπεκρίθη:

— Πές εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ περιμένῃ διαταγὰς! Ἢ τὰ τοῦ μηνύσω σὲ λίγο ὅ,τι ἀποφασισθῇ!

Καὶ ἀφίων τὸν Τώνην καὶ τὴν Ναδίαν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ πληρώματος, εἰσήλθε σιγὰ εἰς τὴν καμπίναν τοῦ πρίγκηπος Σέργιου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. Τραγικαὶ ὥραι

Ὁ ἐπιστάτης ἐπήγαιεν εἰς τὸν κύριόν του, διὰ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὰ συμβάντα καὶ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ διατί εἶχε σταθῇ ἀποτόμως ἡ θαλαμηγός.

Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ Σέργιος εὐρίσκειτο εἰς τοιαύτην σωματικὴν καὶ ψυχικὴν χαλῶσιν, ὥστε οὔτε κἂν εἶχεν ἀντιληφθῇ, ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἐπροχώρει πλέον. Ἐβραίνετο ὡς νὰ ἐκοιμάτο καὶ νὰ ὠνειρεύετο μὲ ἀνοικτὰ μάτια.

Διὰ τοῦτο μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσεν ὁ Ἰβάν νὰ τὸν κάμῃ νὰκούτῃ καὶ νὰ προσέξῃ εἰς τὴν διήγησίν του. Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνδιαφέρον του ἐκινήθη, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸν πιστὸν ὑπηρέτην καὶ ἐκτοτε δὲν ἔχανε λέξιν ἀπὸ τὴν διήγησιν.

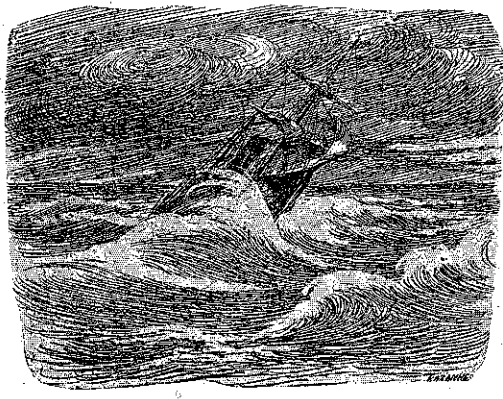
— Καίμενα παιδιὰ! ἐφθύρισε. (*)

Ἀπὸ τί κίνδυνον γλύτωσαν!... Κ' ἐξαφνα, ὡς διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Ἰβάν πόσον τὸν ἐνδιέφερον ἡ ἱστορία του, τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ δὲν μοῦ λές, ποιά εἶνε αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ, ποῦ τὰ ἐσώσαμεν ἔτσι;

Ὁ Ἰβάν, μὴ γνωρίζων τί νὰποκριθῇ, ἐμεινε μὲ ἀνοικτὸν σ τὸ μα. Ἐφοβεῖτο μήπως, ἂν τῷ ἐλεγε τὸσονγρήγορα τὴν ἀλήθειαν, ὁ κύριός του ἐπιπτεν ἀναίσθητος, ἡμι-

(*) Ἰδὲ εἰκ. πρ. φύλ. σελ. 401.

«Ἦτο πλέον ἡ τρικυμία, ἡ μεγάλη τρικυμία...» (Σελ. 409, στ. γ΄.)

«Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς ἀπόλυτον ἀδυναμίαν νὰ προχωρήσῃ.» (Σελ. 409)

θανῆς, ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ὡς τώρα, εἶχε σηκωθῇ ὄρθιος. Καὶ τὸ πρότωπόν του εἶχε γίνῃ κάτωχρον.

— Διατί διατάξεις νὰποκριθῆς; ἀνέκραξε μὲ τρέμουσαν φωνήν. Θέλεις λοιπὸν κάτι νὰ μοῦ κρύψῃς;

— Μὰ ὄχι, κύριε, ὄχι! ἐφθύριεν ὁ Ἰβάν, εἰς μεγάλην ταραχὴν.

— Τότε λοιπὸν ἀποκρίσου! ἐπέλαθεν ὁ πρίγκηψ, ἀρκάζων τὰ χέρια τοῦ γέροντος ἐπιστάτου.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ὁ πρίγκηψ προσέθεσε:

— Μὴ φοβάσαι, καὶ δὲν θὰ πάθω τίποτε! Μὲ ὅσα ὑπέφερα, εἶμαι προετοιμασμένος νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴν πῖδ μεγάλην χαρὰ. Γιατί κάτι μοῦ λέγει μέσα μου, ὅτι τὸ μαρτύριό μου πλησιάζει νὰ τελειώσῃ. Μὴ μὲ κάνῃς λοιπὸν νὰ περιμένω περισσότερον καί, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἂν ἐμάντευσα καλά, μίλησε, μίλησε γρήγορα!

Ὁ Ἰβάν ἠθέλησε τώρα νὰ ἑμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε. Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνιξαν...

— Πές μου λοιπὸν! ἐφώναξεν ὁ πρίγκηψ, ἀρκάζων πάλιν τὸν ὑπηρέτην καὶ σείων αὐτὸν δυνατὰ. Τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ... εἶνε ἡ Ναδία;

— Ναί! ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν, ναί, κύριέ μου, αὐτὴ!

Ὁ πρίγκηψ

Σέργιος ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Ἄν καὶ τὸ προαίσθημά του εἶχε μαντεύσῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Ἰβάν ὤρμητε νὰ τὸν κρατήσῃ, νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ἄλλ' ὁ πρίγκηψ τὸν ἀπώθηεν ἐλαφρὰ.

— Ἀριστέ με, τῷ εἶπε σιγὰ μὴ φοβάται... Ἡ εὐτυχία μὲ γιάτρεψε!

Εξηκολούθησε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί, στηρίζων τὴν κεφαλὴν τῆς κεφαλῆς του εἰς τὸ στήθος τοῦ γέροντος ἐπιστάτου, τοῦ πιστοῦ του φίλου. Ἐξαφνα ὅμως ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του καὶ, τρέχων πρὸς τὴν θύραν τῆς καμπίνας, ἐφώναξε:

— Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε;... θέλω νὰ τὴν ἰδῶ ἀμέσως!...

— Στὸ κατὰστρωμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν. Σταθῆτε ὅμως ἐδῶ. Ἢ σὰς τὴν φέρω.

Κ' ἔτρεξεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κατὰστρώματος, ὅπου τὰ δύο παιδιὰ, περιστοιχιζόμενα ἀπὸ τοὺς ναῦτας, ἐπιναν ζεστὸν τσάϊ.

— Ναδία! Τώνη! ἐφώναξε. Ἐλάτε γρήγορα!

Τὰ ἔπιασε καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὰ παρέσυρε πρὸς τὴν καμπίναν, ὅπου ὁ πρίγκηψ ἐπερίμενεν ἀνυπομῶνως τὴν λατρευτὴν του κόρην.

— Ναδία μου! χρυσὴ μου Ναδίτσα! ἐφώναξε μόλις τὴν εἶδε. Ἐσὺ εἶσαι! Τελοςπάντων σὲ ξαναβρίσκω, ποῦ ἔλεγα ὅτι σ' ἔχασα γὰ πάντα!

Καὶ σηκώσας τὴν μικρὰν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του, τῆς ἔδωσε τέτοια φιλιὰ, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἡ Ναδία ἐροβήθη ἔπειτα ὅμως ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν καταφιλή.

Ἡ ἀπερίγραπτος σκηνὴ διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν. Ὁ πρίγκηψ Σέργιος ἐφαινετο μεταμορφωμένος. Καὶ ὁ Ἰβάν, περιχαρῆς, ἔδλεπεν ὅτι ὁ κύριός του δὲν εἶπε καμμίαν ὑπερβολὴν, ὅταν τὸν ἐβεβαίωνεν, ὅτι ἡ χαρὰ τὸν εἶχε θεραπεύσῃ...

Ὁ Τώνης, βαθέως συγκεινημένος καὶ αὐτὸς, ἐστέκετο παράμερα, σιωπῶν. Καὶ ὁ πρίγκηψ, εἰς τὴν πατρικὴν του εὐτυχίαν, δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσῃ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸν εἶδεν, ἠρώτησε τὸν ἐπιστάτην, ὁ ὁποῖος τῷ ἐξιστόρησε τότε ὅσα εἶχε κάμῃ τὸ καλὸ καὶ γενναῖον παιδί, διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ναδίαν.

— Μπράβο, μικρὲ μου! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω, νὰ εἶσαι βέβαιος, τί χρεωστώ εἰς τὴν γενναϊότητά σου καὶ τὴν ἐξυπνάδα σου!

Κ' ἐναγκαλισθεὶς τὸν Τώνην, τὸν ἐφιλήσε μὲ διάχυσιν πατρικὴν.

Μ' ὄλ' αὐτὰ, ὁ πρίγκηψ Σέργιος δὲν ἦτο τελείως εὐτυχῆς. Εἰς τὴν εὐτυχίαν του ὑπῆρχε μίχ σκιά καὶ ἡ σκιά αὐτὴ ἦτο ὁ ἀδελφός του.

— Τὸν ἄθλιο! ἐφθύριζε, τὸν ἄθλιο! Σὲ τί λάσπη κυλιέται!... Καὶ τί τοῦ ἔκαμα ἐγώ, διὰ νὰ μὲ μάχεται τότο;

Ἐνῶ ἐσυλλογιζέτο αὐτὰ, εἰτήληθεν εἰς τὴν καμπίναν τοῦ ἕνας ναύτης, — ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἑμιλήσῃ προτῆτερα εἰς τὸν Ἰβάν, — καὶ τῷ εἶπε:

— Ἐξοχώτατε, ὁ πλοίαρχος ρωτᾷ τί πρέπει νὰ κάμῃ. Ἡ θάλασσα ὀλοένα χειροτερεῖ. Νὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ ταξεῖδι, ἢ, ἀφοῦ εἴμεθα κοντὰ στὴν ἀκτὴ, νὰ προσορμισθοῦμε σὲ κανέναμέρος;

— Νὰ πῆς στὸν πλοίαρχο, ἀπεκρίθη

«Τὴν ἐσώκωσεν εἰς τὴν ἀγκυλιάν του καὶ τῆς ἔδωσε τέτοια φιλιὰ...» (Σελ. 409, στ. α΄.)

μετὰ μικρὰν σκέψιν ὁ πρίγκηψ, νὰ φθάσῃ, ὅσον εἴμπορεῖ γρηγορώτερα, εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε!

Μετ' ὀλίγον, ἡ θαλαμηγὸς ἤρχισε νὰ σαλεύεται κατὰ τρόπον ἀνητυχατικόν. Μόλις καὶ μετὰ βίας οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν καμπίναν ἠμποροῦσαν νὰ διατηροῦν τὴν ἰσορροπίαν των. Ἐπιάνοντο ἀπὸ τὰ ἐπιπλα καὶ ἀπὸ τοὺς τοίχους, διὰ νὰ μὴ πίπτουν.

Ὁ πρίγκηψ Σέργιος, ὁ Ἰβάν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀνέβησαν κατόπιν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Εἶχε σχεδὸν νυκτώσῃ, Ἡ θάλασσα ἐκύλιε κύματα μαύρα, τὰ ὁποῖα ἐφωτίζοντο κατὰ διαλείμματα ἀπὸ ζωηρὰς ἀστραπάς.

Ἡ θύελλα εἶχεν ἐκραγῇ ἀγρία, φοβερά, καὶ αἱ θρονταὶ ἀντήχουν ἀδιακόπως, ἐπαναλαμβανόμεναι ἀπὸ τὰς ἠχοὺς τῆς ακτῆς.

Τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπὲς ἀλλὰ καὶ τρομακτικόν ἢ δὲ μικρὰ Ναδία ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Εἰς μάτην ὁ πρίγκηψ Σέργιος καὶ ὁ Τώνης προσεπάθησαν νὰ τὴν καθυπαχάσουν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν παραδώσουν εἰς ἕνα ναύτην, διὰ νὰ τὴν καταβάσῃ εἰς τὴν καμπίναν.

Ἦτο καιρὸς, διότι τὰ κύματα, πελώρια, ἤρχισαν νὰ σαρώνουν τὸ κατὰστρωμα. Διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν οἱ ἀνθρώποι, ἐπιάνοντο ἀπὸ τοὺς ἴστους καὶ τὰ σχοινία.

Ἦτο πλέον ἡ τρικυμία, ἡ μεγάλη τρικυμία. Ὁ ἄνεμος ἐπνεεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἡ ἔρμη του ἦτο τόση, ὥστε, μετ' ὀλην τὴν προσπάθειαν τῶν μηχανῶν τῆς, ἡ θαλαμηγὸς εὐρέθη μετ' ὀλίγον εἰς ἀπόλυτον ἀδυναμίαν νὰ προχωρήσῃ ἐναντίον του.

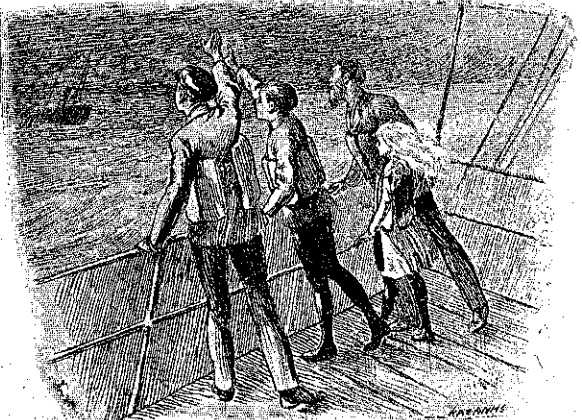
Ἡ κατάστασις ἦτο κρίσιμος καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Νὰ φύγῃ πρὸ τοῦ ἀνέμου; Ἀλλ' ἡ ἀκτὴ, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἀπέχε πλέον τῶν τριακοσίων μέτρων καὶ ἡ θαλαμηγὸς θὰ ἐθραύετο εἰς τοὺςβράχους τῆς. Ὁ πλοίαρχος ἀπεφάσισε τότε νὰ κάμῃ συνθήματα, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Διέταξε λοιπὸν νὰναεθθοῦν πυρσοὶ καὶ, κάθε λεπτόν τῆς ὥρας, νὰ ἐκπέμπεται ἕνας πύραυλος. Συγχρόνως, ἡ σειρήν ἤρχισε νὰ σφύριζῃ σχεδὸν ἀδιακόπως.

Ἀλλὰ δὲν ἐγίνετο τίποτε. Καὶ βλέπων τὴν κατάστασιν ἐπιδεινυμένην, ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη νὰ καταρῦγῃ εἰς τὸ ἔσχατον μέτρον: Διέταξε νὰ συναθροίσουν ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος ὅλα τὰ ξύλα ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ εὔρουν εἰς τὸ πλοῖον καὶ νὰ τὰ συνδέσουν.

Ὅτω συνδεδεμένα τὰ διάφορα πράγματα τὰ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκτοτε τὰ κύματα ἐθραύοντο ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου κυματοθραύστου καὶ τὸ πλοῖον ἠμποροῦσε, παρὰ τὴν ὀρμὴν τῆς τρικυμίας, νὰντιστέκεται ὡπωςδύποτε.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Ἡ θαλαμηγὸς αὐτὴ τοὺς ἐπλησίαζε...»

«Ἡ θαλαμηγὸς αὐτὴ τοὺς ἐπλησίαζε...»

